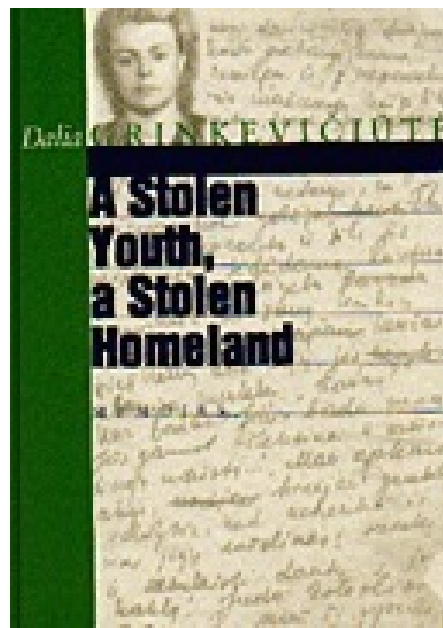

A Stolen Youth, a Stolen Homeland

Dalia Grinkevičiūtė

[Download now](#)

[Read Online](#)

A Stolen Youth, a Stolen Homeland

Dalia Grinkevičiūtė

A Stolen Youth, a Stolen Homeland Dalia Grinkevičiūtė

These memoirs were written by a twenty-three-year-old girl, in Lithuanian, on small sheets of paper. They were then packed into a glass jar and buried under a bed of peonies. The sheets of paper later had to be restored in order to make it possible to decipher the text. Dalia Grinkevičiūtė (1927-1987) wrote about the life of a deportee in Soviet camps. She wrote about her will to survive in spite of the most horrific hardships, and about her determination not to give in to oppression, regardless of the sacrifice involved, and of the desire not to compromise humanity even when confronted with the most appalling brutality....

A Stolen Youth, a Stolen Homeland Details

Date : Published 2002 by Lithuanian Writer's Union Publishers in association with Laptevicius, Lithuanian Deportees to the

ISBN : 9986392330

Author : Dalia Grinkevičiūtė

Format : Paperback 178 pages

Genre : Nonfiction, Biography, History, Autobiography, Memoir

 [Download A Stolen Youth, a Stolen Homeland ...pdf](#)

 [Read Online A Stolen Youth, a Stolen Homeland ...pdf](#)

Download and Read Free Online A Stolen Youth, a Stolen Homeland Dalia Grinkevičiūtė

From Reader Review A Stolen Youth, a Stolen Homeland for online ebook

Anders Fröjmark says

During the Stalin era, some 132,000 Lithuanians (and of course people of many other nationalities as well), most of them women and children, were deported to Siberia (another 150,000 were sent to the GULAG). A whole generation grew up at remote ice frozen areas where conditions of life were extremely harsh. Some 50,000 deportees never came back. This book is written by one of those who did, Dalia Grinkevičiūtė, who was deported with her mother from Kaunas in June 1941, and ended up in a forsaken, windy island at the mouth of the Lena. She eventually returned and the manuscript of this book, written during the years she spent in Siberia, was found and published after her death.

Vilija says

Knyga mano lentynoje gulėjo beveik dešimt metų, kol pagaliau paėjau į rankas ir nepaleidau, kol neperskaičiau iki galo. Tremtis mano ir, ko gero, daugelio mano kartos žmonėms vaizduotėje yra tik blankus prisiminimo prisiminimas, nes tremtiniai karta, išgyvenusi ir grįžusi atgal į Lietuvą, jau baigia išmirti, o su ja ir pats tremties faktas nutolsta saugiu atstumu, nugula istorijos vadovėlių puslapiuose, bet ne mūsų sėmonės. Kad ir kiek skaityčiau prisiminimų ir liudijimų apie tremtį, poveikis visada tas pats - pasibaisėjimas. Baisu dėl visų tų žmonių, kurie buvo be pasigailėjimo, be priežasties, be jokio teismo pasmerkti mirti Sibire, o ir išgyvenusieji buvo visam likusiam gyvenimui pažymėti traumuojančių patirčių. Grinkevičiūtė, kaip ir kiti "laimingai" įtvynę grįžę tremtiniai, savo šalyje tapo nepageidaujami, todėl juos stengtasi ir toliau uiti ir tildyti. Būtent todėl nuostabu, kad "Atsiminimai" išliko, o kartu su jais išliko liudijimas apie tų istorijos pusę, kuri pusė anksčiau oficialiai nebuvo pripažįstama.

Vertinti Grinkevičiūtės "Atsiminimų" vien literatūriniu požiūriu negaliu, nes daug reikšmingiau čia yra istorijos liudijimas, savo gyvenimo įprasminimas, palikimas tiems, kurie nežino ir neįsivaizduoja, ką reiškia mirti iš bado tikrąją tų žodžių prasme, visur matyti mirtį, jausti kūną ir sielą stingdantį poliarinų žiemos šaltį, vogti lėtas, kad išgyventum, būti už tai teisiamam, suprasti situacijos absurdą, bet negalėti nieko pakeisti, jausti visišką bejėgystę, būti užmirštam. Mes to nepatyrėme, bet svarbu nepamiršti, kad tai (vis dar) yra žmanoma.

Vita Dvarionaitė says

Šita knyga yra pritrenkianti. Čia aprašyta ne tik tina daug tiesų, rodanti, kodėl vis dėlto mes esam dvasiškai skurdūs (žinoma, per griežta teigti „mes“, nes tikrai ne visi :)). Koks iš tiesų teisingas yra posakis „tik tada supranti, kai prarandi“. Skundžiam dėl menkiausių problemų, lekiam akis išdegę iš savos šalies ir tuo didžiuliuojam (?), tampame ypatingo maisto gurmanais, mūsų skambiomis frazėmis, kiek šiandien privargome minkydami kompiuterio klaviatūrą. Na, knyga pernelyg trumpa, kad tikinti kiekvieną skaitytoją kažką keisti savo gyvenime, bet spėdų ji tikrai paliks.

„Štai aš šiame ledo urve kartu su padarais, kurie kadaise vadinosi žmonėmis, kurie kadaise juokėsi, flirtavo, eidavo į svečius ir pas save kviesdavosi, rūpindavosi, kur praleisti vasarą, pavargus po žiemos darbų mieste, kuriems nusivylimą teikdavo blogai pasiūtas rėbas, dviejų kambarių butas buvo per ankštas. Jie dabar tyli.

<...> guli tik merdin?ios b?tyb?s."

Panašios knygos : Balys Sruoga „Diev? miškas", Nando Parrado „Stebuklas Anduose" (pats Nando aprašo savo istorij? apie išgyvenim? bet kokiomis priemon?mis . Bet nieko bendro su tremties ar ?kalinimo id?ja).
